

מ"ת 21584/08/14 - מדינת ישראל נגד רונן ינוב (עציר)

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 21584-08-14 מדינת ישראל נ' ינוב(עציר)
תיק חיצוני: 000335983/2014
בפני כב' השופט אמיר דהאן
מדינת ישראל
נגד
המשיב
רונן ינוב (עציר)

החלטה

בפני בקשת המשיב לעיין מחדש בהחלטת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים מיום 22/07/2014, עקב שינוי נסיבות שיסודו בחומר הראיות.

טענות ההגנה - המבקשת את הבקשה הצביעו בעיקר על סתירות בעדותה של המתלוננת - רעייתו של המשיב - אנה ינוב.

סתירה עיקרית עליה הצביעה ההגנה הינה מעדותה של המתלוננת לאמרה מוקלטת שתמלילה הוגש על ידי ההגנה והיא אמרתה של הגב' נינה שפרן .

המאשימה טוענת כי יש ללכת בדרך המלך ולהמתין לחקירתה של עדת ההגנה, הגב' שפרן, במסגרת התיק העיקרי.

המבחן המרכזי בעניין ראיות לכאורה הינו מורכב בדרך כלל, ורבות נפסק בעניינו.

ההגדרה המובילה בפסיקה, היא מבחן הסיכוי הסביר להרשעה. מבחן זה הינו בגדר אומדנא, המסורה בדרך כלל לחוש המומחיות של שופט המעצרים ומניסיונו במתן הכרעות דין.

הגדרה נאה קולעת ומנחה ניתנה לאחרונה בעמ"ת 15012-02-15 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, שם נאמר כי אם מצא בית המשפט כי סיכויי הזיכוי עולים על סיכויי ההרשעה, הרי שנשלל הסיכוי הסביר להרשעה. הגדרה זו נשענת כמובן על אומדנא של השופט היושב לדין בשאלת המעצר.

עיינתי באמרה שטרך וגבה הסניגור בבית הגב' נינה שפרן , ובמזכרו של השוטר המפרט מדוע לא נגבתה אמרה מפיה

במשטרה.

ראשית: בעניין אי גבייתה של אמרת נינה שפרן על ידי המשטרה, אין למאשימה ולמשטרה להלין אלא על עצמה. תפקידה של המשטרה הוא לאסוף ראיות לשם הוצאת האמת לאור, בין אם הן מתיישבות עם אשמה ובין אם הן מתיישבות עם חפות. משום כך אין להשלים עם העובדה שאדם מסרב להגיע למשטרה, או אינו חפץ שהמשטרה תגיע אליו. יש להודיע לאדם כזה, כי הדבר הינו בגדר חובה.

זוהי חובה: הן חוקית, מכוח סעיף 2(2) לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות) - 1927,

והן מוסרית, כמשתקף בציווי התורה "לא תעמוד על דם רעך" (**תורה, ויקרא, פרק י"ט, פסוק ט"ז**) ואכן לרוב גובים החוקרים אמרותיהם של עדים לאירועים עברייניים, ואינם מוותרים על הדבר בשל הסתייגותו של עד ראיה מלהעיד.

סעיף 68(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, אף מקנה סמכות לעכב עד שאינו חפץ במסירת עדות על דבר עבירה - והדברים ידועים ואין צורך להרחיב בהם.

העובדה שבעניין זה נמנעה המשטרה מאיסופה של ראיה בעלת פוטנציאל מיטיב ומזכה, כי העדה לא רצתה להיחקר - היא עובדה מדאיגה, ובוודאי אין להלין על הסניגור על כי קם ואסף ראיה זו בעצמו לאחר הודעה מתאימה לרשויות החקירה ומתן הזדמנות וזכות קדימה באיסוף הראיות לרשות החוקרת.

אין לומר, כי הכרח להשאיר את אמרותיהם של עדים מסוג זה "לתיק העיקרי", שכן לעתים יכולים אלה לשכנע את בית המשפט, כי סיכויי הזיכוי עולים על סיכויי ההרשעה.

לאחר שעיינתי בחומר שנאסף על ידי הסניגור, בחנתי את פרוטוקול עדותה של אנה ינוב והשווייתי אותו בכל נקודות הסתירה לכאורה אשר עליהן הצביע הסניגור, מצאתי כי אין סתירות אלה לאמרתה של שפרן משנות את היחס בין סיכויי הזיכוי לסיכויי ההרשעה.

ניתחתי סתירות נטענות אלה בעינו של שופט הבוחן את הראיות לשם קביעת עובדות להכרעת הדין, להוציא כמובן, את עניין ההתרשמות האמור בסעיף 53 לפקודת הראיות, ובהינתן סעיף 57 לפקודת הראיות. עניין זה כמובן איננו מסור בידי, כי אם בידי בית המשפט שלאישום, אך הערכת הסיכויים מסורה בידי בית משפט זה.

אמרתה של אנה ינוב, ודבריה לשופט, מתפרשים בעיניי אחרת משרש אותם הסניגור. הגב' ינוב אכן יצאה מביתה, ואכן דיברה עם המתלוננת, הסתירות אינן גסות ואינן שוללות את מהלך האירועים, אך הסתייגויותיה החוזרות ונשנות מצביעות, כי ייתכן ומהימנותה מושפעת מאוד מחשש ופחד, ומכל מקום לא אוכל לראות באמרתה כשומטת את הבסיס מעדות המתלוננת.

אשר על כן, לא מצאתי כי נשלל הסיכוי הסביר להרשעה ולא מצאתי כי במצב הראייתי החדש סיכויי הזיכוי גוברים על סיכויי ההרשעה.

גם במבחן "מקבילית הכוחות", לא מצאתי כי ישנו פיחות משמעותי בראיות, באופן אשר יצדיק התערבות על דרך של עיון חוזר בהחלטת המעצר.

אשר על כן אני דוחה את הבקשה לעיון חוזר.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ה, 11 פברואר 2015, בהעדר
הצדדים.